

Ontslag op staande voet

Het ontstaan en de loop van het geding

Bij beroepschrift van 4 december 2012, bij de commissie ingekomen op 6 december 2012, is appellante in beroep gekomen van een beslissing van verweerster, vervat in een brief van verweerster van 31 oktober 2012. Van verweerster is een verweerschrift ontvangen. Beide partijen hebben producties overgelegd. Het beroep is ten overstaan van de commissie te Eindhoven behandeld ter zitting van 21 februari 2013. Appellante werd ter zitting vertegenwoordigd door haar gemachtigde. Verweerster werd ter zitting vertegenwoordigd door mevrouw ....., conrector P & O, bijgestaan door de gemachtigde.

De feiten

Appellante werd per 1 augustus 2012 door verweerster benoemd in de functie van docent LC. Zij werd tewerkgesteld aan het .....college. De arbeidsovereenkomst werd aangegaan voor bepaalde tijd tot 1 augustus 2013. Einde september 2012 werd appellante in hechtenis genomen en ondergebracht in een penitentiaire inrichting op verdenking van het plegen van ontucht met een leerlinge uit de tweede klas, dat ongeveer vijf jaar daarvoor zou hebben plaatsgevonden. De echtgenoot van appellante heeft op 28 september 2012 en op 1 oktober 2012 verweerster telefonisch van een en ander in kennis gesteld. Bij brief van 1 oktober 2012 heeft de rector van de school aan appellante bericht dat hij voornemens was appellante te schorsen op grond van artikel 9.a.6, lid 1 (bedoeld moet zijn 9.a.6, lid 2, aanhef en sub a) van de cao VO voor de duur van de strafrechtelijke vervolging.

In de brief wordt voorts vermeld dat appellante binnen 3 weken na dagtekening van de brief mondeling of schriftelijk een zienswijze in kan dienen tegen het schorsingsvoornemen.

Tenslotte staat in de brief:

“Afgezien van uw zienswijze op dit voornemen tot schorsing zou ik graag uw reactie op het in hechtenis nemen en op de aanklacht vernemen. Waar wordt u van verdacht en is dat naar uw mening al dan niet terecht? U dient er rekening mee te houden dat ik direct tot ontslag zal overgaan wanneer mocht blijken dat u zich aan het misdrijf heeft schuldig gemaakt. Graag verneem ik per omgaande van u op mijn vragen.”

Op 2 oktober 2012 is er telefonisch contact geweest met de echtgenoot van appellante waarin nadere informatie over de verdenking werd verstrekt. Op 4 oktober 2012 heeft er telefonisch contact door verweerster met de politie plaatsgevonden en op 30 oktober 2012 tussen verweerster en de echtgenoot van appellante. Bij brief van 31 oktober 2012 wordt appellante op staande voet ontslagen. In deze brief stelt de rector van de school van verweerster als volgt:

“In mijn brief van 1 oktober 2012 heb ik aangegeven in ieder geval voornemens te zijn u te schorsen, doch heb ik u ook om informatie en verklaring omtrent de ontstane situatie gevraagd.

U hebt op geen enkele wijze gereageerd op deze brief. Inmiddels is de door mij gestelde uiterste reactietermijn van 3 weken verstreken.

Deze gang van zaken laat mij geen andere keuze dan het dienstverband met u per onmiddellijk op te zeggen in verband met dringende redenen. Ik ervaar de situatie – een enkele mededeling van uw partner die echter zeer verstrekken implicaties heeft, en de daarop volgende volledige stilte van uw zijde – als extreem ondermijnend voor mijn vertrouwen in u. Naar mijn mening is het niet meer dan redelijk dat ik u als werkgever om opheldering verzoek, na ontvangst van zo'n schokkend bericht. U veronachtzaamt in mijn optiek op grove wijze de verplichtingen welke u als werknemer hebt wanneer u op geen enkele wijze reageert. Wat er verder ook zij van het zedenmisdrijf waar u van verdacht wordt, uw huidige opstelling alleen al maakt dat u mijn vertrouwen onwaardig bent geworden. Opzegging van het dienstverband is derhalve dringend noodzakelijk.”

De standpunten van partijen

Appellante stelt als volgt.

In de eerste plaats betwist appellante de bevoegdheid van de rector tot het doen van de opzegging. Voorts voert zij het volgende aan.

Opmerkelijk genoeg werd in de ontslagbrief niet het enkele feit van hechtenis op verdenking van een zedenmisdrijf als dringende reden aangevoerd. Dat kon ook niet aangezien 30 dagen eerder voor hetzelfde feit slechts de schorsing was aangekondigd. Kennelijk daarom werd als dringende reden aangemerkt dat appellante binnen de gestelde termijn van drie weken niet had gereageerd en dat zij niet had voldaan aan de op haar rustende verplichting om inlichtingen te verschaffen omtrent het hoe en waarom van de hechtenis waarin zij was beland en de beschuldiging waarmee zij was geconfronteerd.

Van enige weigering om inlichtingen te geven was geen sprake. Vanwege haar verblijf in een penitentiaire inrichting en met name vanwege haar positie in volledige beperkingen had appellante geen weet van een en ander. De brief van 1 oktober 2012 is niet bij appellante terecht gekomen.

Maar zelfs al had appellante kunnen reageren, dan nog was zij daartoe niet gehouden. De reactietermijn als bedoeld in artikel 9.a.8 van de cao VO beoogt slechts de werknemer een kans te bieden te reageren en daardoor het tij nog te keren. Het is de keuze van de werknemer of hij daarvan gebruik maakt.

Wat betreft de in de brief van 1 oktober 2012 geformuleerde vragen: verweerder is nagenoeg meteen op de hoogte gebracht van de situatie waarin appellante terecht was gekomen en de aard van de aanklacht. In feite is toen alle informatie verstrekt die toen bekend was. En zo kon ook van meet af aan duidelijk zijn dat het voor appellante belangrijk was in samenspraak met haar raadsman zeer zorgvuldig en behoedzaam ten overstaan van de rechter met haar woorden om te gaan. Het is een wettelijk recht desgewenst te zwijgen en daarom kan zij niet verplicht worden zich ten overstaan van haar werkgever verdergaand uit te spreken. Volgens appellante was het zeer onredelijk van haar te verlangen dat zij een verklaring van schuld dan wel onschuld diende af te leggen. Verweester is met die eis te ver gegaan..

Verweester stelt daartegenover het volgende.

De rector is bestuurder van de stichting en als zodanig bevoegd.

Op 25 september 2012 heeft appellante zich ziek gemeld. Op 28 september 2012 verscheen zij voor het eerst zonder bericht niet op het werk. Die dag heeft de echtgenoot van appellante gebeld dat appellante was opgepakt op verdenking van ontucht, hetgeen vijf jaar daarvoor zou hebben plaatsgevonden. Op 1 oktober 2012 was er opnieuw telefonisch contact met de echtgenoot van appellante. Daarin gaf de echtgenoot aan dat appellante destijds ontucht had gepleegd met een leerlinge uit de tweede klas van de school waar zij destijds in dienst was. Bij die gelegenheid werd afgesproken dat de op diezelfde dag te verzenden brief door de echtgenoot in de gevangenis zou worden bezorgd. Op 2 oktober 2012 was er opnieuw telefonisch overleg met de echtgenoot. Hij deelde toen nieuwe feiten mee. Op 4 oktober 2012 was er telefonisch contact met de politie die aangaf dat er een bekennende verklaring van appellante lag. Op 30 oktober 2012 was er, omdat er nog steeds geen reactie was op de brief van 1 oktober 2012, opnieuw telefonisch contact met de echtgenoot. Deze gaf aan dat hij de brief aan appellante had doorgezonden, maar dat zij wachtte op de volgende stap van verweester.

Op basis van de hiervoor omschreven informatie, in combinatie met het uitblijven van een verklaring van appellante op de gebeurtenissen, ervaart verweester als een dermate extreme inbreuk op het vertrouwen dat tot ontslag op staande voet is besloten.

De beoordeling

De commissie gaat uit van de ter zitting niet bestreden stellingen van verweester in het verweerschrift ten aanzien van de bevoegdheid van de rector tot het geven van ontslag.

Ingevolge artikel 7:677 BW is ieder van de partijen bevoegd de arbeidsovereenkomst onverwijld op te zeggen om een dringende reden, onder gelijktijdige mededeling van die reden aan de wederpartij. Dat betekent dat in beginsel moet worden getoetst of de reden, zoals medegedeeld, een dringende reden voor ontslag op staande voet oplevert.

In de brief van 1 oktober 2012 waarschuwt verweerster dat appellante direct zal worden ontslagen indien mocht blijken dat zij zich aan een misdrijf heeft schuldig gemaakt. De vraag of is gebleken dat appellante zich aan een misdrijf heeft schuldig gemaakt, kan echter buiten beschouwing blijven, nu zulks in de opzeggingsbrief niet als ontslaggrond is medegedeeld.

Als ontslaggrond wordt in de brief van 31 oktober 2012 (slechts) medegedeeld dat appellante op geen enkele wijze heeft gereageerd op de brief van 1 oktober 2012 en dat de gestelde uiterste termijn van drie weken inmiddels is verstreken.

Dat een niet reageren op de brief van 1 oktober 2012 ontslag op staande voet zou betekenen, valt uit de tekst van de brief van 1 oktober 2012, noch uit enige andere mededeling van verweerster aan (de echtgenoot van) appellante op te maken. In de brief wordt wel een mogelijk ontslag op staande voet aangekondigd, maar op een geheel andere grond, te weten de grond dat zou blijken dat appellante zich aan een misdrijf had schuldig gemaakt. De in de opzeggingsbrief vervolgens medegedeelde andersluidende ontslaggrond moet als voor appellante verrassend worden aangemerkt. Appellante had, gelet op de tekst van de brief van 1 oktober 2012, waarin haar in niet onvriendelijke bewoordingen een verzoek wordt gedaan om informatie te geven, er geen rekening mee behoeven te houden dat zij zou worden ontslagen op staande voet als zij niet (omgaand of binnen een termijn van drie weken) deze informatie zou hebben gegeven. Het had daarom op de weg van verweerster gelegen om appellante, alvorens tot ontslag op staande voet over te gaan, te waarschuwen dat dit ontslag zou volgen indien zij niet binnen een door verweerster te stellen termijn de gevraagde informatie zou verstrekken. Dat is echter niet gebeurd, ook niet in de telefonische contacten die er in de tussenliggende periode in oktober 2012 zijn geweest.

Overigens merkt de commissie nog op dat, volgens de stellingen van verweerster, kort na 1 oktober 2012 via de echtgenoot van appellante wel degelijk nadere informatie is verstrekt. Deze informatie heeft ook niet geleid tot het onverwijld besluit van verweerster om appellante op staande voet te ontslaan.

Het voorgaande brengt mee dat de medegedeelde dringende reden het ontslag op staande voet niet kan dragen. Het beroep is daarom gegrond.

De beslissing

De commissie:

verklaart het beroep gegrond.

Deze beslissing is gegeven te Eindhoven op 21 februari 2013 door mr. H.P.H. van Griensven, voorzitter, mr. A.A.M. Mollee, drs. J.A.M. Buijs en mr. L.P. Bosma, leden, in tegenwoordigheid van G.H. Gerritsen, secretaris.

In verband met de oververtegenwoordiging van de leden, gekozen door de besturen, heeft Drs. Buijs zich, overeenkomstig artikel 251, vierde lid van het Rechtspositiebesluit